Душа поета

АвторЧе | AuthorChe

Душа поета, що страждає,
Жалю до власника немає.
Що відчуває, те й дає,
Завжди натисне на своє.
Але якщо її хтось ранить,
Або її власника зрадить.
Негатив весь набирає,
І тоді вона страждає.
Поет чекає тої миті,
Що прийде той у цьому світі.
Що всі страждання прожене,
Що сумніви всі забере.
І подарує ту любов,
Що дасть надію знов і знов.
Що полегшить нам життя,
Як не святому каяття.
Щоб панував в житті мажор,
Сміх, радість, зник увесь мінор.
Душа тоді у спокої й любові,
І я чекаю миті тої…

Вадим Ємельянов (AuthorChe)
Дата написання: 09.12.2021